

på den anden side. Der var enighed om, at der ikke burde tages endelig stilling til tilbuddet, før resultatet af andre igangværende erstatningsforhandlinger mellem Tyskland og visse andre stater, først og fremmest Norge, forelå.

De *dansk-tyske forhandlinger* indledtes den 4. august 1959 i København mellem en dansk embedsmandsdelegation og en udsendt tysk delegation.

Den danske delegation havde under forhandlingerne nøje kontakt med Fællesudvalget for Danmarks tidligere politiske Fanger og Mosaisk Trossamfund. Under forhandlingerne opnåedes enighed om, at Danmark kunne fordele en globalerstatningssum til en videre kreds end den, som man fra tysk side havde anerkendt under drøftelserne i Bonn i marts 1959. Man lagde herved navnlig vægt på at kunne yde erstatning til deporterede medlemmer af frihedsbevægelsen, de deporterede politibetjente, grænsegendarmer og kommunister.

Som resultat af forhandlingerne blev der, efter at Fællesudvalget for Danmarks tidligere politiske Fanger og Mosaisk Trossamfund havde givet deres tilslutning, den 6. august 1959 parafet en aftale, hvorefter Forbundsrepublikken Tyskland forpligter sig til at erlægge et globalerstatningsbeløb på 16 mill. DM. Erstatningsbeløbet blev ligesom erstatningsbeløbet i den norsk-tyske aftale beregnet på grundlag af de i den tyske erstatningslovgivning indeholdte principper med tillæg til fordel for de hårdest ramte blandt de forfulgte.

I sin redegørelse ved forslagets fremsættelse karakteriserede *udenrigsministeren* i nogle afsluttende bemærkninger regeringens stilling til sagen således:

„Regeringen er af den opfattelse, at der med den foreliggende overenskomst er tilvejebragt en efter omstændighederne acceptabel løsning af et problem, som hidtil har belastet bestræbelserne for at genoprette et godt forhold mellem Danmark og vort sydlige naboland. Vi må betragte erstatningen, som nu ydes Danmark, som et udtryk for det demokratiske Tysklands vilje til at råde bod på det nationalsocialistiske styres misgerninger, ikke for at disse skal glemmes, thi de kan og bør ikke glemmes, men for at fastslå, at der nu er opstået et andet Tyskland. I det europæiske samarbejdes interesse bør Danmark påskønne den gode vilje.“

Forslaget til folketingsbeslutning mødte i folketinget — omend med forbehold — tilslutning fra ordførerne for de 5 største partier, mens *Ragnhild Andersen* (DK) fandt overenskomsten ganske utilfredsstillende og ønskede nye forhandlinger med Tyskland optaget, for at man kunne nå til „en for de skadelidte og for nationen værdig overenskomst“. Også *Aksel Larsen* (SF) rettede stærk kritik mod overenskomsten, som efter hans opfattelse bød på for ringe et beløb